

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Ostravě – pobočka v Olomouci rozhodl samosoudkyně JUDr. Markétou Fialovou ve věci

žalobce: **G. L.**
státní příslušnost: Moldavsko
t. č. zajištěn v zařízení pro zajištění cizinců Vyšní Lhoty 234,
739 51 Vyšní Lhoty
zastoupen advokátem Mgr. Tomášem Hříbkem
sídlem Lublaňská 5/57, 120 00 Praha 2

proti
žalovanému: **Ministerstvo vnitra České republiky**
sídlem Nad Štolou 3, 170 34 Praha 7

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 10. 3. 2026, č. j. X ve věci zajištění cizince,

takto:

- I. Žaloba **se zamítá.**
- II. Žádný z účastníků **nemá právo** na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

I. Vymezení věci a argumentace stran

1. Výše specifikovaným rozhodnutím žalovaný rozhodl o zajištění žalobce podle § 46a odst. 1 písm. e) a odst. 5 zákona č. 325/1999 Sb., o azylu (dále jen „zákon o azylu“) a stanovil dobu zajištění do 26. 6. 2026.
2. Žalobce požaduje zrušení napadeného rozhodnutí. Předně namítá nesplnění podmínek § 46a odst. 1 písm. e) zákona o azylu. Žalovaný postavil naplnění tohoto důvodu převážně na tom, že žalobce požádal o mezinárodní ochranu až po svém zajištění a že v ČR pobýval

delší dobu. To však dle žalobce samo o sobě nepostačuje k závěru, že žádost byla podána pouze účelově. Žalovaný byl povinen pečlivě a individualizovaně posoudit i tvrzení žalobce o obavách z návratu do vlasti a důvody, proč o mezinárodní ochranu nepožádal dříve. Žalobce v předchozím řízení uvedl obavu z postihu ze strany státních orgánů a fyzických osob a uvedl, že se do Moldavska nemůže vrátit. Žalovaný však tato tvrzení nijak věcně nehodnotil a fakticky je odbyl jen poukazem na to, že je žalobce blíže nerozvedl. Takový postup byl nedostatečný, neboť právě tato tvrzení mohla být relevantní pro posouzení, zda žádost žalobce o mezinárodní ochranu je nebo není zjevně čistě účelová. Žalovaný tedy neprokázal existenci dostatečně konkrétních okolností, z nichž by bylo možné dostatečně přesvědčivě dovodit, že žádost byla podána pouze za účelem vyhnout se vyhoštění nebo jej pozdržet. Žalobce doplnil, že v řízení o udělení mezinárodní ochrany svou obavu o svou osobu při návratu do Moldavska dále rozvedl a popsal, že měl v Moldavsku problémy s mafií, od níž si půjčoval peníze v rámci mikropůjček, poslední incident proběhl asi před 8,5 lety. Žalobce rovněž nesouhlasil s politickou situací v Moldavsku, své názory vyjadřoval na facebooku a tik-toku, kde byly jeho profily následně blokovány. Když 8. 3. 2026 podával vysvětlení, z nevědomosti a obav, co bude následovat, uvedl, že přijel do České republiky za prací. Žalobce chtěl požádat o azyl dříve, ale obával se, že mu nebude udělen a bude vyhoštěn. Žalobce vždy žil řádným způsobem života, a to jak v Moldavsku (kde pouze odešel z vojenské služby), tak v ČR. Pokud by se do Moldavska vrátil, zavraždili by jej. V ČR žije žalobce, aniž by se dopustil přestupku či trestného činu. Žije zde v partnerském vztahu s paní E. K., jejíž výslech navrhl k důkazu. Oba přes týden pracují, vídají se pouze o víkendu. Žalobce dále zdůraznil, že se žalovaný zcela opomenul zabývat skutečností, zda bylo žalobci doručeno rozhodnutí ředitelství služby cizinecké policie ze dne 20. 8. 2025, č. j. X, kterým bylo zamítnuto odvolání žalobce proti rozhodnutí Odboru cizinecké policie Frýdek-Místek ze dne 6. 2. 2025, č. j. X, kterým byl vyhoštěn. Žalobce uvedl, že svým tehdejším advokátem Matějem Šedivým (v ČAK je pouze jeden advokát tohoto jména, a to JUDr. Matěj Šedivý, ev. č. ČAK 16640) nebyl o zamítavém odvolacím rozhodnutí vyrozuměn. Pokud by se prokázalo, že výše uvedený advokát o uvedeném rozhodnutí žalobce nevyrozuměl, neměl žalobce povědomí o pravomocném rozhodnutí o vyhoštění. Výslech uvedeného advokáta rovněž navrhl k důkazu.

3. Dále žalobce namítal nepřezkoumatelnost napadeného rozhodnutí pro nedostatek důvodů, neboť je v podstatných částech založeno na obecných a stereotypních formulacích. Žalovaný např. opakovaně uvedl, že žalobce nerespektoval předchozí rozhodnutí, že nemá motivaci zůstat na určité adrese a že by mohl pokračovat v nelegálním pobytu, aniž by konkrétně a přesvědčivě vysvětlil, proč právě tyto skutečnosti bez dalšího odůvodňují omezení osobní svobody po dobu azylového řízení. Stejně tak žalovaný nevysvětlil, proč považuje tvrzení žalobce o obavách z návratu za irrelevantní ani proč bez dalšího uzavřel, že žádost byla podána pouze účelově. Z rozhodnutí tak není zřejmé, jakými úvahami byl žalovaný veden při hodnocení konkrétní situace žalobce.
4. Žalobce dále namítal nedostatečné odůvodnění nemožnosti využít zvláštních opatření dle § 47 zákona o azylu. Úvaha žalovaného o nemožnosti uložení zvláštních opatření je převážně obecná. Žalovaný uvedl, že nemá hlášený pobyt, nemá vazby na území a že pobytové středisko je otevřeným zařízením. Tato argumentace je dle žalobce do značné míry typová a nevysvětluje dostatečně, proč by konkrétně u žalobce nebylo možné

zvláštní opatření využít. Samotná skutečnost, že pobytové středisko je otevřeným zařízením, nemůže bez dalšího odůvodnit nemožnost použití zvláštního opatření. Žalovaný měl uvést konkrétní okolnosti případu žalobce vylučující možnost aplikovat zvláštní opatření, což se nestalo.

5. Nepřezkoumatelnost napadeného rozhodnutí žalobce dále spatřoval i v nedostatečně odůvodněné délce zajištění do 26. 6. 2026, která dle něj nebyla řádně individualizována. Doba zajištění byla odůvodněna pouze předpokládanou délkou řízení, což je úvaha převážně abstraktní a spekulativní. Délka zajištění musí být stanovena individuálně podle konkrétní složitosti věci a skutečné potřeby. Žalovaný nevysvětlil, jaké konkrétní úkony mají být v případě žalobce provedeny, proč je k nim potřeba držet žalobce v zajištění po takto dlouhou dobu a proč by účelu zajištění nemohlo být dosaženo v době kratší.
6. Dále žalobce namítal, že žalovaný vycházel alespoň zčásti z nepřesně reprodukováných podkladů. V odůvodnění napadeného rozhodnutí žalovaný uvádí, že žalobce byl dne 8. 3. 2026 zajištěn policií podle § 124 odst. 1 písm. c) zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky a o změně některých zákonů, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o pobytu cizinců“). Z dotčeného policejního rozhodnutí však vyplývá, že žalobce byl zajištěn podle § 124b odst. 1 písm. c) zákona o pobytu cizinců. Jde o podstatnou nepřesnost v reprodukci právního základu předchozího omezení osobní svobody žalobce. Tato nepřesnost posiluje pochybnost, zda žalovaný vycházel ze správně a pečlivě zjištěného skutkového a právního stavu věci a zda podklady pro své rozhodnutí dostatečně vyhodnotil.
7. Konečně žalobce namítal, že žalovaný nedostatečně posoudil proporcionalitu zásahu do osobní svobody žalobce, kterou posoudil pouze povrchně. Omezil se zejména na konstatování, že žalobce není zranitelnou osobou, nemá vazby na území a že nelze očekávat jeho součinnost. Žalovaný měl podrobněji vyložit, proč v konkrétní věci nepřevažuje použití mírnějších opatření a proč je další detence žalobce skutečně nezbytná.
8. Žalovaný navrhl žalobu jako nedůvodnou zamítnout, přičemž odkázal na napadené rozhodnutí. Uvedl, že namítaných porušení při rozhodování věci se nedopustil. Pokud žalovaný uvedl, že žalobce byl zajištěn policií podle § 124 odst. 1 písm. c) zákona o pobytu cizinců, je zřejmé, že došlo k písařské chybě a opomněl napsat § 124b. Tato vada nemá vliv na zákonnost napadeného rozhodnutí, neboť protokol policie je založen ve spise, žalobce nebyl na svých právech dotčen. Z napadeného rozhodnutí je seznatelné, z jakých podkladů vycházel, jakým způsobem je hodnotil a k jakým došel úvahám. Zdůvodnil, z jakých konkrétních a individualizovaných důvodů shledal naplnění podmínek pro zajištění. Dále zopakoval argumentaci obsaženou v napadeném rozhodnutí a na závěr odkázal na rozhodnutí NSS ze dne 28. 8. 2025, č. j. 5 Azs 118/2025-37 a ze dne 17. 12. 2025, č. j. 2 Azs 225/2025-30.
9. Před jednáním soudu dne 14. 4. 2026 žalobce doplnil jako důkazní návrh prohlášení pana Pavloviče ze dne 3. 4. 2026 ke své osobě s příslibem zajištění ubytování a práce. Dále uvedl, že uvedené prohlášení prokazuje, že žalovaný nedostatečně odůvodnil nemožnost použití zvláštních opatření, jakož i délku doby zajištění a proporcionalitu zásahu do práv žalobce.
10. Jednání soudu dne 17. 4. 2026 se žalovaný bez omluvy neúčastnil. Žalobce setrval na svém stanovisku. Nad rámec podané žaloby uvedl, že v ČR žije už asi 8 let, vazby zde má, se

svojí přítelkyní je již zasnouben, pracuje zde. Zdůraznil, že žalovaný nedostatečně individualizoval jeho situaci. K otázce proporcionality zásahu uvedl, že má za to, že je tzv. zranitelnou osobou z důvodů toho, co mu v Moldavsku hrozí.

II. Posouzení věci krajským soudem

11. Krajský soud v souladu s § 75 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní (dále jen „s. ř. s.“) vycházel ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování žalovaného. Soud neshledal důvod odchýlit se od této zásady z důvodu pozdější změny stavu a nezbytnosti poskytnutí účinné soudní ochrany (srov. rozsudek NSS ze dne 4. 9. 2019, č. j. 9 Azs 193/2019-48, č. 3933/2019 Sb. NSS). Napadené rozhodnutí přezkoumal soud na základě uplatněných žalobních bodů a v souladu s požadavky rozsudku Soudního dvora Evropské unie (dále „SDEU“) ze dne 8. 11. 2022, ve spojených věcech C-704/20 a C-39/21, *Staatssecretaris van Justitie en Veiligheid*, též zkoumal, zda napadené rozhodnutí není stiženo jinými v žalobě neuplatněnými vadami či nezákonnostmi (srov. rozsudek Krajského soudu v Brně ze dne 21. 11. 2022, č. j. 34 Az 36/2022-32, č. 4439/2023 Sb. NSS), avšak existenci takových v žalobě neuplatněných vad či nezákonností, které by měly vést ke zrušení napadeného rozhodnutí, neshledal.
12. Ze správního spisu soud zjistil následující skutečnosti. Dne 9. 3. 2026 si žalobce podal žádost o udělení mezinárodní ochrany v ZZC Vyšší Lhoty. Rozhodnutím Policie České republiky, Krajského ředitelství policie Olomouckého kraje ze dne 8. 3. 2026, č. j. X byl žalobce zajištěn podle § 124b odst. 1 písm. c) zákona o pobytu cizinců na území ČR za účelem vycestování. Stalo se tak poté, co byl téhož dne kontrolován policií na adrese Tovačovského poblíž č. p. X v Olomouci, přičemž provedenou lustrací bylo zjištěno, že žalobce je veden v evidenci nežádoucích osob s platností od 21. 8. 2025 do 31. 12. 2025. Žalobci bylo rozhodnutím Policie ČR, Krajského ředitelství Moravskoslezského kraje ze dne 6. 2. 2025, č. j. X uloženo správní vyhoštění dle § 119 odst. 1 písm. b) bod 4 zákona o pobytu cizinců z území členských států EU v délce 12 měsíců. Proti tomuto rozhodnutí bylo žalobcem podáno odvolání, které bylo rozhodnutím Ředitelství služby cizinecké policie ze dne 20. 8. 2025, č. j. X zamítnuto a rozhodnutí I. stupně bylo potvrzeno. Rozhodnutí odvolacího orgánu nabylo právní moci dne 21. 8. 2025 a žalobce tak byl povinen vycestovat do 10. 9. 2025, což neučinil. Do protokolu o podání vysvětlení ze dne 8. 3. 2026 žalobce uvedl, že do ČR přicestoval před přibližně 4 lety, aby si zde našel práci. Na konci ledna 2025 byl zajištěn policií a bylo mu uloženo vyhoštění na 12 měsíců, na vycestování dostal 20 dnů. Neučinil tak, protože si proti rozhodnutí prostřednictvím advokáta Matěje Šedivého podal odvolání. Advokát se mu neozval, tak si myslel, že se odvolání stále řeší. Advokáta sám kontaktoval naposledy v březnu 2025, pak na něj ztratil kontakt a už mu nevolal. Pobýval v Olomouci u známých. Známý si koupil dům, tak mu tam dělal správce až do dne, kdy jej zajistili policisté. Nevěděl, že jeho odvolání bylo zamítnuto. Momentálně má k dispozici asi 3 000 Kč. V případě návratu do vlasti se obává možného postihu ze strany státních úřadů a fyzických osob, ale nechce to rozvádět. Popřel, že by s ním v Moldavsku bylo vedeno nějaké trestní řízení či měl problémy se státními orgány. Do Moldavska by se nevrátil, odcestoval by na Ukrajinu se svojí současnou přítelkyní. O azyl nikde nežádal. Společnou domácnost s občanem ČR nebo EU nesdílí. Nemá zde majetek ani žádné společenské vazby. Žalovaný následně vydal napadené rozhodnutí o zajištění žalobce v ZZC podle § 46a odst. 1 písm. e) a odst. 5 zákona o azylu s dobou trvání zajištění do 26. 6. 2026.

K naplnění podmínek § 46a odst. 1 písm. e) zákona o azylu

13. Žalobce předně namítal, že nebyly splněny zákonné podmínky pro jeho zajištění dle ustanovení § 46a odst. 1 písm. e) zákona o azylu.
14. Podle § 46a odst. 1 písm. e) zákona o azylu *[m]inisterstvo může v případě nutnosti rozhodnout o zajištění žadatele o udělení mezinárodní ochrany v přijímacím středisku nebo v zařízení pro zajištění cizinců, nelze-li účinně uplatnit zvláštní opatření, jestliže byla žádost o udělení mezinárodní ochrany podána v zařízení pro zajištění cizinců a existují oprávněné důvody se domnívat, že žádost o udělení mezinárodní ochrany byla podána pouze s cílem vyhnout se hrozícímu vyhoštění, vydání nebo předání podle evropského zatýkacího rozkazu k trestnímu stíhání nebo k výkonu trestu odnětí svobody do ciziny, nebo je pozdržet, ačkoli mohl požádat o udělení mezinárodní ochrany dříve.*
15. Zajištění je obecně přípustné jen za jasné definovaných podmínek, musí vždy sledovat vymezený účel a lze k němu přistoupit pouze tehdy, nemohou-li být v konkrétním případě efektivně uplatněna jiná dostatečně účinná, avšak mírnější, donucovací opatření. Musí být také stanoveno na nezbytně nutnou dobu a nesmí dojít k jeho svévolnému prodlužování. Je-li cizinec zajištěn podle § 46a odst. 1 písm. e) zákona o azylu, je tomu tak především za tím účelem, aby se podáním účelové žádosti o udělení mezinárodní ochrany nemohl vyhnout vyhoštění, vydání nebo předání podle evropského zatýkacího rozkazu (srov. rozsudek NSS ze dne 28. 6. 2017, č. j. 1 Azs 349/2016-48, bod 24). Jde o přípustný důvod zásahu do osobní svobody, který obстоjí z hlediska čl. 8 odst. 2 Listiny základních práv a svobod a je výslovně předvídan v čl. 5 odst. 1 písm. f) Úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod.
16. Ustanovení § 46a odst. 1 písm. e) zákona o azylu obsahuje čtyři podmínky pro vydání rozhodnutí o zajištění: 1) podání žádosti o udělení mezinárodní ochrany v zařízení pro zajištění cizinců, 2) nemožnost účinného uplatnění zvláštního opatření dle § 47 zákona o azylu, 3) existence oprávněných důvodů domnívat se, že žádost o udělení mezinárodní ochrany byla podána „pouze“ s cílem vyhnout se hrozícímu nucenému vycestování nebo jej pozdržet, a 4) tuto žádost bylo možné podat dříve. Tyto podmínky přitom musí být splněny kumulativně (viz rozsudek NSS ze dne 31. 7. 2025, č. j. 5 Azs 129/2025-22). Zajištění podle tohoto ustanovení má za cíl znemožnit zneužití zákona podáním účelové žádosti o mezinárodní ochranu a dosažení takových podmínek, které cizinci umožní vyhnout se nucenému vycestování (typicky útekem a přerušením kontaktu s orgány veřejné správy, viz rozsudky NSS ze dne 29. 5. 2025, č. j. 7 Azs 33/2025-27, nebo ze dne 28. 6. 2017, č. j. 1 Azs 349/2016-48).
17. Naplnění první z uvedených podmínek nebylo v průběhu řízení nijak zpochybňováno a z obsahu správního spisu je zřejmé, že žalobce podal žádost až v zařízení pro zajištění cizinců. Poslední z uvedených podmínek, tj. že žádost žalobce mohl podat dříve, považuje soud rovněž za splněnou. Byť žalobce v žalobě uvedl, že žalobce chtěl podat žádost dříve, avšak z obavy, že by jí nebylo vyhověno, tak neučinil, nejedná se o situaci, kdy by žalobce žádost z nějakého objektivního důvodu skutečně podat nemohl. V nyní projednávané věci se lze domnívat, že pokud by žalobce nebyl zajištěn, vůbec by žádost nepodal. Žalobce dle svých tvrzení pobýval na území ČR již 8 let, tedy po dlouhou dobu, žádost o udělení mezinárodní ochrany však podal až v reakci na své zajištění. Z ničeho nevyplývalo, a žalobce to ani netvrdil, že by žádost nemohl podat dříve.

18. Žalobce ovšem namítal, že v jeho případě nebyla naplněna druhá a třetí vymezená podmínka, neboť dle jeho názoru žalovaný nedostatečně posoudil a odůvodnil závěr, že žalobce podal žádost o mezinárodní ochranu pouze s cílem vyhnout se vyhoštění.
19. Ke splnění třetí podmínky pro aplikaci § 46a odst. 1 písm. e) zákona o azylu žalovaný uvedl, že existují oprávněné důvody se domnívat, že žalobce svou žádost o mezinárodní ochranu podal pouze s cílem vyhnout se hrozícímu vyhoštění, nebo je pozdržet. K tomuto závěru jej vedly skutečnosti, že žalobce požádal o mezinárodní ochranu až po svém zajištění, ačkoliv tak mohl učinit již dříve, když na území ČR pobýval již 4 roky, a přestože mu již bylo uloženo správní vyhoštění dne 6. 2. 2025, a že svým dosavadním jednáním nerespektoval zákony (nelegální pobyt) ani předchozí správní rozhodnutí, jakož i skutečnost, že žalobce sám popřel, že by s ním bylo ve vlasti vedeno nějaké trestní řízení či měl problémy se státními orgány, a že případné problémy ve vlasti odepřel jakkoliv rozvést a deklaroval, že může vycestovat za svou přítelkyní na Ukrajinu. Krajský soud se s uvedeným posouzením žalovaného ztotožňuje.
20. Předně je třeba reagovat na výtku žalobce, že žalovaný neprokázal existenci dostatečně konkrétních okolností, z nichž by bylo možné dostatečně přesvědčivě dovodit závěr o účelovosti žádosti. V řízení o zajištění platí nižší důkazní standard než u jiných druhů řízení (tomu odpovídá slovní spojení *existují oprávněné důvody se domnívat*). Nelze tedy po žalovaném požadovat, aby všechny skutečnosti postavil najisto. Tento nižší důkazní standard je opodstatněn mimo jiné tím, že správní orgány i soudy rozhodují o zajištění žadatele v krátkých lhůtách (§ 46a odst. 4 a 8 zákona o azylu). Lze si tak jen stěží představit, že by žalovaný v takto krátkých lhůtách objasnil stav věci bez jakýchkoliv pochybností. Postačí proto, že existují oprávněné důvody se domnívat, že žalobce podal žádost o mezinárodní ochranu účelově (rozsudek NSS ze dne 17. 12. 2025, č. j. 2 Azs 225/2025-30). Pakliže žalovaný odůvodnil, na základě jakých skutečností dle jeho názoru existují oprávněné důvody se domnívat, že žádost žalobce byla podána za účelem vyhnout se vyhoštění, nebylo jeho povinností prokazovat cokoliv nad rámec.
21. Obecně platí, že o udělení mezinárodní ochrany je nutné žádat bezprostředně poté, co k tomu žadatel má příležitost, a to nejen z hlediska zeměpisného, ale i časového. Jakkoliv totiž není v zákoně o azylu stanovena konkrétní lhůta, v níž je nutno po překročení hranice požádat o udělení mezinárodní ochrany, je třeba, aby podání žádosti následovalo skutečně neprodleně po vstupu (viz rozsudky NSS ze dne 20. 10. 2005, č. j. 2 Azs 423/2004 81, nebo ze dne 9. 2. 2006, č. j. 2 Azs 137/2005 51). Žalobce tak však nepostupoval a o mezinárodní ochranu nepožádal za celou dlouhou dobu osmi let, kdy na území ČR pobýval, ačkoliv mu v tom nic nebránilo. V případě podání žádosti o mezinárodní ochranu až ve chvíli, kdy žadateli hrozí vyhoštění, pak však existuje vyvratitelná domněnka, že tato žádost byla účelová (viz rozsudek NSS ze dne 15. 8. 2008, č. j. 5 Azs 24/2008-48). Žalovaný tedy správně usoudil, že přístup žalobce nesvědčí o skutečné potřebě mezinárodní ochrany, jíž se žalobce podanou žádostí domáhal.
22. V nyní projednávané věci se lze domnívat, že pokud by žalobce nebyl zajištěn, vůbec by žádost nepodal. Žalobce na území ČR pobýval po dlouhou dobu, žádost o udělení mezinárodní ochrany však podal až v reakci na své zajištění. Z ničeho nevyplývá, že žalobce to ani netvrdil, že by žádost nemohl podat dříve. Žalobce žádost

nepodal dokonce ani poté, co s ním bylo v roce 2025 vedeno řízení o správním vyhoštění a byl rozhodnutím policejního orgánu vyhoštěn. Krajský soud je tedy shodně s žalovaným toho názoru, že v posuzované věci jsou dány významné důvody pro domněnku, že žalobce podal žádost o udělení mezinárodní ochrany pouze s cílem vyhnout se hrozícímu nucenému vycestování.

23. Uvedené skutečnosti (dlouhodobý nelegální pobyt na území, nepodání žádosti dříve, aniž by tomu bránila objektivní překážka) přitom žalobce v podané žalobě nerozporuje a nijak soudu neosvětluje. Jeho argumentace stojí na tvrzeném nedostatečném odůvodnění a nepřihlédnutí k důvodům, proč se žalobce nemůže do vlasti vrátit. V této souvislosti je však předně třeba uvést, že, jak soud rovněž ověřil ze správního spisu, jak v případě rozhodnutí o správním vyhoštění, tak v případě prvotního zajištění policejním orgánem žalobce shodně uváděl, že do ČR přicestoval za účelem hledání práce. V protokolu o podání vysvětlení ze dne 8. 3. 2026 sice dále uvedl, že v případě návratu do vlasti se obává možného postihu ze strany státních úřadů a fyzických osob, avšak tyto odmítl rozvést a naopak popřel, že by s ním bylo ve vlasti vedeno nějaké trestní řízení nebo že by měl ve vlasti problémy se státními orgány nebo i soukromými osobami. Uvedl, že je bezúhonný člověk. Nadto, jak vyplývá z rozhodnutí ze dne 20. 8. 2025, kterým bylo potvrzeno vyhoštění žalobce, žalobce do schengenského prostoru vstoupil legálně přes litevský hraniční přechod na svůj původní cestovní pas, který následně odevzdal na velvyslanectví Moldavska při převzetí nového cestovního pasu. Jakkoliv tyto skutečnosti nesvědčí o tom, že by žalobce měl mít obavy z moldavských státních orgánů, rozhodné v této věci je, že v řízení o zajištění není pro posuzování důvodnosti podané žádosti o mezinárodní ochranu a jejích důvodech prostor.
24. Jak totiž vyplývá z ustálené judikatury NSS, s níž se krajský soud ztotožňuje, při posouzení podmínek zajištění podle § 46a odst. 1 písm. e) zákona o azylu se neposuzuje důvodnost žádosti o mezinárodní ochranu, nýbrž postačí pouze zjištění, že existují oprávněné důvody se domnívat, že žádost o mezinárodní ochranu byla podána účelově. Skutečnost, že žadatel v žádosti podané v zařízení pro zajištění cizinců tvrdí okolnosti, které mohou být při meritorním posouzení shledány relevantními z hlediska mezinárodní ochrany, nevylučuje postup dle zmíněného ustanovení (viz např. rozsudky NSS ze dne 26. 3. 2020, č. j. 6 Azs 22/2020-19, či ze dne 28. 6. 2017, č. j. 1 Azs 101/2017-36).
25. Na závěru o účelovosti podání žádosti o udělení mezinárodní ochrany tedy nemůže nic změnit ani tvrzení uvedené žalobcem až při pohovoru k žádosti o mezinárodní ochranu ze dne 16. 3. 2026 a dále rozvedené v žalobě, že by v případě návratu do země původu byl ohrožen na životě z důvodu sporů s moldavskou mafií. Jak již bylo vysvětleno, žalovaný nepochybil, pokud se tvrzením žalobce o obavě z návratu do vlasti nezabýval, neboť jednak do protokolu o podání vysvětlení ze dne 8. 3. 2026 toto zcela obecné tvrzení odmítl dále rozvést, a jednak tato okolnost se vztahuje k otázce důvodnosti žádosti o udělení mezinárodní ochrany, která je však jinou otázkou než skutečnost, že daná žádost byla podána účelově s cílem vyhnout se hrozícímu vyhoštění, a je tedy dán důvod k zajištění žalobce. Z těchto důvodů soud k důkazu pro nadbytečnost neprovedl ani správní spis vedený v řízení o žádosti žalobce o mezinárodní ochranu, ani výslech žalobce k důvodům, proč se do Moldavska nemůže vrátit a co mu tam hrozí.

26. Stejně tak pro naplnění této podmínky není relevantní ani žalobcem namítaná nevědomost o pravomocném rozhodnutí o vyhoštění. Předně je třeba zdůraznit, že o nelegálnosti svého dlouhodobého pobytu na území ČR si byl žalobce vědom, rozhodnutí o vyhoštění v tomto směru pouze deklarovalo dlouhodobě trvající stav, který se žalobce nijak nesnažil právně řešit. K samotnému vyrozumění o zamítavém odvolacím rozhodnutí pak soud uvádí, že žalobce byl zastoupen advokátem, povinností správního orgánu tak bylo doručit rozhodnutí advokátovi. Ze správního spisu se podává, že toto rozhodnutí ze dne 20. 8. 2025 nabylo právní moci dne 21. 8. 2025, zřejmě tedy muselo být doručeno do datové schránky advokáta. Ostatně žalobce ani nenamítá, že by rozhodnutí jeho tehdejšímu advokátovi doručeno nebylo. Tvrdí pouze, že jej advokát o něm nevyrozuměl. Tato skutečnost se však týká pouze vztahu mezi žalobcem a advokátem a tato nijak nemůže jít k tíži správnímu orgánu.
27. Každopádně rozhodným zůstává, že nebylo povinností žalovaného zabývat se otázkou, zda žalobce nerespektoval rozhodnutí o vyhoštění vědomě, či nevědomě. Naplnění podmínek pro zajištění žadatele o mezinárodní ochranu dle § 46a odst. 1 písm. e) zákona o azylu totiž není závislé na tom, zda byl subjektivně přesvědčen, že pobývá na území oprávněně. Zákon nestanoví, že by dobrá víra cizince v oprávněnost jeho pobytu vylučovala možnost jeho zajištění (rozsudek NSS ze dne 17. 12. 2025, č. j. 2 Azs 225/2025-30). Dobrá víra cizince nelegalizuje jeho pobyt (viz rozsudky NSS ze dne 30. 8. 2016, č. j. 8 Azs 108/2016-45, a ze dne 30. 4. 2013, č. j. 9 As 153/2012-77, nebo jeho usnesení ze dne 3. 3. 2022, č. j. 3 Azs 413/2021-38). Zajištění cizince není trestem za úmyslné porušení předpisů (viz rozsudky NSS ze dne 18. 2. 2021, č. j. 1 Azs 319/2020-34, nebo ze dne 26. 8. 2020, č. j. 1 Azs 495/2019-43), ale preventivním opatřením k zajištění účasti cizince v řízeních a dále zejména jeho dostupnosti v případě, že by došlo k vykonání rozhodnutí o jeho nuceném vycestování z ČR (viz rozsudek SDEU ze dne 30. 5. 2013 ve věci C-534/11 Arslan). V nyní projednávaném případě však žalobce v dobré víře v oprávněnost svého pobytu ani být nemohl, neboť o nelegálnosti svého pobytu na území ČR věděl (věděl, že nedisponuje žádným pobytovým oprávněním a že mu ani nebyla udělena mezinárodní ochrana, jelikož o ni nepožádal).
28. Vzhledem k uvedenému proto krajský soud neshledal pochybení žalovaného v tom, že přihlédl ke skutečnosti, že žalobce nerespektoval rozhodnutí o uložení správního vyhoštění, aniž by se zabýval tím, zda tak žalobce činil vědomě či nevědomě. Skutečnost porušení uloženého správního vyhoštění tím v tomto kontextu zůstává nedotčena a žalovaný k ní mohl při posuzování podmínek pro zajištění žalobce přihlížet. Z těchto důvodů pak soud nepřistoupil k výsledku tehdejšího advokáta žalobce pro nadbytečnost takového důkazu.
29. Na základě všech uvedených skutečností tedy soud uzavírá, že třetí podmínka zajištění žalobce podle § 46a odst. 1 písm. e) zákona o azylu byla splněna, neboť v jeho případě byla z uvedených důvodů naplněna domněnka, že podal žádost o udělení mezinárodní ochrany pouze s cílem vyhnout se hrozícímu nucenému vycestování.
30. Zbývá tedy posouzení druhé z uvedených podmínek, tj. nemožnost účinného uplatnění zvláštního opatření dle § 47 zákona o azylu, jejíž nedostatečné odůvodnění žalobce současně učinil předmětem samostatné žalobní námítky.

31. Ustanovení § 46a odst. 1 zákona o azylu podmiňuje zajištění žadatele tím, že nelze účinně uplatnit zvláštní opatření. Těmi se dle § 47 odst. 1 zákona o azylu rozumí uložení povinnosti a) zdržovat se v pobytovém středisku určeném ministerstvem, nebo b) osobně se hlásit ministerstvu v době ministerstvem stanovené. K zajištění lze přistoupit jen tehdy, pokud mírnější donucovací opatření nebudou dostatečně účinná (viz § 47 odst. 2 zákona o azylu a rozsudky NSS ze dne 31. 7. 2020, č. j. 5 Azs 239/2018-33, a č. j. 5 Azs 129/2025-22).
32. Smyslem a účelem těchto opatření je obecně to, aby byla zajištěna dostupnost žadatele pro potřeby řízení o udělení mezinárodní ochrany. Současně ovšem nelze odhlížet od typových důvodů zajištění uvedených pod písmeny a) až f) § 46a odst. 1 zákona o azylu. V posuzované věci byl žalobce zajištěn z důvodu uvedeného pod písmenem e), to znamená v situaci, kdy existují oprávněné důvody se domnívat, že žádost o udělení mezinárodní ochrany podal účelově s cílem vyhnout se hrozícímu nucenému vycestování, a kdy účelem zajištění takového žadatele není pouze zabezpečení jeho účasti v řízení o mezinárodní ochraně, ale především zabezpečení jeho dostupnosti pro nucené vycestování. Tento závěr potvrzuje judikatura NSS, která ve vztahu k posouzení účinnosti zvláštních opatření podle § 47 zákona o azylu dovodila, že nelze odhlížet od důvodu zajištění a od toho, zda by uložení pouze zvláštního opatření nebyl zmařen cíl, k němuž by jinak zajištění směřovalo. Dále je namístě zohlednit pobytovou historii žadatele o mezinárodní ochranu, včetně případného maření předchozích rozhodnutí o nuceném vycestování (viz rozsudek NSS č. j. 1 Azs 349/2016-48).
33. Jakkoliv nelze paušálně říci, že by v případě existence důvodu zajištění podle § 46a odst. 1 písm. e) zákona o azylu byla možnost uložení zvláštních opatření vždy vyloučena, jejich neúčinnost bude častější než v případě zvažování alternativ k jiným důvodům zajištění. Vždy však bude třeba zvážit osobní, majetkové a rodinné poměry cizince, charakter porušení povinností souvisejících s vyhošťovacím řízením, jeho dosavadní chování a respektování veřejnoprávních povinností stanovených Českou republikou nebo jinými státy Evropské unie, včetně charakteru porušení těchto povinností ze strany cizince (srov. přiměřeně usnesení rozšířeného senátu NSS č. j. 5 Azs 20/2016-38, body 36 a 37).
34. V nyní projednávané věci žalovaný odůvodnil nemožnost uložení zvláštních opatření podle § 47 zákona o azylu tím, že žalobce není k pobytu nikde hlášen, ve vlasti se nemá kam vrátit, ale může vycestovat za svou přítelkyní na Ukrajinu, nikoho blízkého tady nemá, nemá tudíž žádnou motivaci zůstat na území ČR a být správnímu orgánu k dispozici pro potřeby správního řízení na konkrétně určitelném a stabilním místě. Dle žalovaného je tedy zjevné, že není možnost jej kontaktovat na jakékoliv adrese v ČR a ani předpokládat, že se na ní bude skutečně zdržovat. Jako další důvody uvedl, že žalobce nemá v ČR ani žádné jiné vazby ani majetek, nemá ani možnost získat finanční prostředky legálním způsobem z důvodu neoprávněného pobytu na území ČR, nelze tedy očekávat možnost jeho pravidelného docházení na pracoviště žalovaného. Žalovaný dále s ohledem na předchozí jednání žalobce, kdy tento zde nelegálně pobýval, čímž jasně vyjádřil svůj nulový respekt k dodržování právních předpisů ČR, dospěl k závěru, že nelze oprávněně očekávat, že by v případě jeho umístění do otevřeného pobytového střediska se na jeho jednání cokoliv změnilo a žalobce by zůstal správnímu orgánu k dispozici.
35. Krajský soud se s uvedenými závěry rovněž ztotožňuje a nesouhlasí s žalobcem tvrzeným nedostatečným odůvodněním nemožnosti uložení zvláštních opatření. Jak je patrné z výše

uvedeného, žalovaný vycházel z konkrétních okolností případu žalobce (které měl v době svého rozhodnutí k dispozici) a uvedl tedy konkrétní důvody, pro které v jeho případě nelze zvláštní opatření účinně aplikovat. Jakkoliv uváděné důvody mohou do jisté míry působit typově, soud opakuje, že v řízení o zajištění se uplatňuje již výše vysvětlený nižší důkazní standard, přičemž i v případě posuzování otázky možnosti uložení zvláštních opatření dle soudu ze strany žalovaného postačuje konkrétní posouzení základních relevantních důvodů.

36. Žalovaný byl povinen zvážit efektivitu uložení zvláštního opatření (a své úvahy promítnout do odůvodnění rozhodnutí) v kontextu situace žalobce při zohlednění všech skutkových okolností, které v řízení vyšly najevo (osobní, majetkové a rodinné poměry žalobce, pobytová historie, dřívější porušování právních předpisů, způsob komunikace se správními orgány apod.; viz rozsudky NSS ze dne 25. 7. 2017, č. j. 2 Azs 253/2017-37, nebo č. j. 5 Azs 129/2025-22), přičemž této povinnosti dle krajského soudu dostál. Žalovaný správně přihlédl k tomu, že žalobce nemá v ČR hlášenou adresu. Byť žalobce teprve až u jednání uvedl, že má snoubenku, dle svého tvrzení žije u kamaráda a policejnímu orgánu tvrdil, že žádné významnější vazby včetně rodinných, společenských a majetkových zde nemá. Žalobce ani nemá možnost získat zde finanční prostředky legálním způsobem a pokud zde pracuje, je to jen další projev jeho nerespektování právního řádu ČR, neboť z důvodu svého neoprávněného pobytu zde legálně pracovat nemůže.
37. V případě žalobce však kromě již uvedených důvodů do popředí vyvstává kromě jeho dosavadního dlouhodobého nelegálního pobytu na území ČR i skutečnost, že nerespektoval uložené správní vyhoštění a dále pobýval a volně se pohyboval na území ČR. Z obou těchto okolností vyplývá jeho přístup k právnímu řádu ČR, tedy nerespektování právních předpisů i již vydaných správních rozhodnutí. Uvedené skutečnosti tak dle soudu posilují oprávněnou obavu, že by se žalobce následně (po případném neudělení mezinárodní ochrany) výkonu správního vyhoštění vyhýbal. Obdobně jako NSS uzavřel v rozsudku ze dne 28. 8. 2025, č. j. 5 Azs 118/2025-37, „*nejde tedy pouze o to, že stěžovatelka na území ČR pobývala nelegálně (jako tomu bylo např. ve věcech řešených rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 31. 7. 2025, č. j. 5 Azs 129/2025-22, a ze dne 30. 5. 2025, č. j. 5 Azs 79/2025-34), ale o to, že stěžovatelce již bylo uloženo správní vyhoštění, které v minulosti nerespektovala, a dále se na území ČR volně pohybovala (srov. rozhodnutí Nejvyššího správního soudu ze dne 16. 5. 2017, č. j. 5 Azs 80/2017-27, ze dne 24. 5. 2017, č. j. 6 Azs 69/2017-39, ze dne 15. 1. 2021, č. j. 5 Azs 258/2018-30, ze dne 29. 11. 2024, č. j. 5 Azs 94/2024-39, či ze dne 9. 3. 2023, č. j. 5 Azs 50/2022-29).*“ Žalobce sice tvrdil, že o nabytí právní moci rozhodnutí o správním vyhoštění (o zamítavém odvolacím rozhodnutí) nevěděl, avšak za situace, kdy mu prvostupňové rozhodnutí o správním vyhoštění bylo známo a kdy, jak sám uvedl, následně rezignoval na kontaktování svého advokáta, k tomu dle soudu nemůže být přihlíženo. Soud opět připomíná, že nelegálnosti svého dlouhodobého pobytu si byl žalobce vědom, očekávat důvodnost uloženého správního vyhoštění tak bylo nasnadě.
38. Krajský soud tedy souhlasí s žalovaným, že za skutkových okolností dané věci by účel zajištění žalobce, tedy zabezpečení jeho dostupnosti pro výkon rozhodnutí o správním vyhoštění, mohl být při využití zvláštních opatření podle § 47 odst. 1 zákona o azylu zmařen. Bylo zcela namístě uzavřít, že by uložení zvláštního opatření – ať již povinnosti

zdržovat se v určeném pobytovém středisku či v povinnosti hlásit se žalovanému ve stanovené době – nebylo účinné.

39. K takovému závěru je nezbytné dospět bez ohledu na to, zda by žalobce měl na území ČR zajištěno ubytování, tedy zda by se fakticky zdržoval na území ČR na konkrétní adrese, jak se žalobce snažil tvrdit a dokazovat prostřednictvím soudu předloženého prohlášení. I bez ohledu na to, že zde má snoubenku. V obou případech by totiž existovala s ohledem na předchozí jednání žalobce důvodná obava, že by se případnému vyhoštění po skončení řízení o udělení mezinárodní ochrany vyhýbal (srov. rozsudek NSS ze dne 4. 6. 2021, č. j. 5 Azs 23/2021-21 a ze dne 28. 8. 2025, č. j. 5 Azs 118/2025-37). Rovněž judikatura NSS potvrzuje, že možnost ubytování nepředstavuje bez dalšího důvod pro užití zvláštního opatření podle § 47 odst. 1 písm. b) zákona o azylu (rozsudek NSS ze dne 16. 12. 2021, č. j. 4 Azs 136/2021-50). Podstatou závěru o neúčinnosti zvláštních opatření je totiž především žalobcovo jednání před podáním žádosti o mezinárodní ochranu a již dříve projevovaný vztah k jeho veřejnoprávním povinnostem. I kdyby žalobce měl nyní zajištěno ubytování na konkrétní adrese, tato sama o sobě neposkytuje dostatečnou záruku, že se na ní bude skutečně zdržovat a především že bude poskytovat žalovanému součinnost. Soud opakuje, že aby bylo možno v konkrétním případě využít zvláštní opatření dle § 47 odst. 1 písm. b) zákona o azylu, je třeba, aby na straně dotyčného žadatele o mezinárodní ochranu současně existovaly racionálně zdůvodnitelné důvody domnívat se, že tento žadatel bude dostupný pro správní orgány pro případnou realizaci uloženého správního vyhoštění. Žalobce sám do protokolu ze dne 8. 3. 2026 uvedl, že do Moldavska by se nevrátil, že by odcestoval na Ukrajinu za svojí přítelkyní (nyní tvrzenou snoubenkou). Krajský soud tudíž na základě všech výše uvedených skutečností u žalobce neshledal dostatečnou záruku toho, že by spolupracoval se správními orgány za účelem realizace svého vyhoštění. Z uvedených důvodů proto opět pro nadbytečnost nepřistoupil k provedení navrženého důkazu – prohlášení žalobcova přítele o jeho osobě a o zajištění ubytování a práce (když legálně žalobce nyní z důvodu neoprávněného pobytu pracovat nemůže), neboť na závěr o neúčinnosti zvláštních opatření nemohou mít tyto otázky vliv.

K nepřezkoumatelnosti rozhodnutí pro nedostatek důvodů a nepřezkoumatelnost doby zajištění

40. Podle § 76 odst. 1 písm. a) s. ř. s. soud zruší napadené rozhodnutí pro vady řízení bez jednání rozsudkem pro nepřezkoumatelnost spočívající v nesrozumitelnosti nebo nedostatku důvodů rozhodnutí. Nepřezkoumatelným pro nesrozumitelnost je takové rozhodnutí, z něhož nelze seznat, jak správní orgán vůbec rozhodl. V ostatních případech je nepřezkoumatelnost rozhodnutí vadou, která souvisí zpravidla s nedodržením požadavků kladených procesním právním předpisem na výrok a odůvodnění správních rozhodnutí (§ 68 odst. 2 a 3 a § 90 s. ř.). Podstatou nepřezkoumatelnosti, ať již pro nesrozumitelnost, nebo pro nedostatek důvodů, je, že rozhodnutí trpí takovými nedostatky, které neumožňují seznat obsah napadeného rozhodnutí nebo jeho důvody, tedy věcně ho přezkoumat.
41. Z ustálené judikatury NSS týkající se požadavků na odůvodnění správního rozhodnutí vyplývá, že z něj musí být seznatelné, proč správní orgán považuje námitky účastníka za liché, mylné nebo vyvrácené, které skutečnosti vzal za podklad svého rozhodnutí, proč považuje skutečnosti předestřené účastníkem za nerozhodné, nesprávné nebo jinými řádně

provedenými důkazy vyvrácené, podle které právní normy rozhodl a jakými úvahami se řídil při hodnocení důkazů (viz např. rozsudky NSS ze dne 13. 6. 2007, č. j. 5 Afs 115/2006-91, ze dne 19. 12. 2008, č. j. 8 Afs 66/2008-71, či ze dne 17. 1. 2013, č. j. 1 Afs 92/2012-45). Pokud se odvolací orgán nevypořádá s odvolacími námitkami účastníka, je jeho rozhodnutí nepřezkoumatelné pro nedostatek důvodů (srov. rozsudky NSS ze dne 19. 12. 2008, č. j. 8 Afs 66/2008-71, nebo ze dne 17. 1. 2013, č. j. 1 Afs 92/2012-45).

42. Krajský soud má za to, že napadené rozhodnutí vadou nepřezkoumatelnosti netrpí. Jak vyplývá z výše uvedeného posouzení podmínek pro zajištění žalobce, z rozhodnutí je zcela zřejmé, z jakého skutkového stavu žalovaný vyšel, jak vyhodnotil pro věc rozhodné skutkové okolnosti a jak je právně posoudil, tedy i jaké důvody jej vedly k zajištění žalobce podle § 46a zákona o azylu a z jakých důvodů nebylo možné ve věci aplikovat zvláštní opatření podle § 47 zákona o azylu. Na rozdíl od žalobce má tedy soud za to, že z napadeného rozhodnutí je naprosto zřejmé, jakými úvahami byl žalovaný veden při hodnocení konkrétní situace žalobce.
43. Žalobce v této souvislosti konkrétně namítal pouze, že žalovaný nevysvětlil, proč považuje tvrzení žalobce o obavách z návratu za irrelevantní ani proč bez dalšího uzavřel, že žádost byla podána pouze účelově. Jak však vyplývá z výše uvedeného výkladu, žalovaný neuzavřel bez dalšího, že žádost byla podána účelově. K tomuto závěru dospěl na základě skutečností, že žalobce žádost o mezinárodní ochranu podal až po svém zajištění, přestože mu v dřívějším podání nic nebránilo. Stejně tak neuzavřel bez dalšího, že tvrzení o obavě z návratu je irrelevantní, nýbrž poukázal na to, že žalobce ji odmítl dále rozvést a jeho tvrzení v té době zůstalo ve zcela obecné rovině.
44. Pokud pak žalobce dále obecně namítal, že žalovaný své rozhodnutí opřel o obecné a stereotypní důvody, nemůže se jednat o nepřezkoumatelnost rozhodnutí. O nepřezkoumatelnost se vzhledem k výše uvedenému jedná tehdy, pokud přezkoumávané rozhodnutí důvody pro učiněné závěry neobsahuje, pročez nelze seznat, na základě jakých úvah správního orgánu bylo rozhodnutí učiněno. To však není nyní projednávaný případ.
45. Soud se dále zabýval námitkou nepřezkoumatelnosti napadeného rozhodnutí z hlediska délky doby trvání zajištění, jak ji žalovaný stanovil v napadeném rozhodnutí.
46. Žalovaný napadeným rozhodnutím stanovil dobu trvání zajištění do 26. 6. 2026. Rozhodnutí v této části odůvodnil s ohledem na délku řízení ve věci mezinárodní ochrany. Konkrétně uvedl, že nemůže vyloučit, že na žádost žalobce bude aplikovat § 16 zákona o azylu týkající se žádostí zjevně nedůvodných, avšak nemůže vyloučit ani skutečnost, že jeho žádost bude nezbytné posuzovat standardně. Dále uvedl, že lze předpokládat ukončení řízení ve věci mezinárodní ochrany ve lhůtě 90ti dní, tedy přibližně v polovině standardní zákonem stanovené šestiměsíční lhůty pro vydání rozhodnutí. Vzhledem k tomu a ke skutečnosti, že případná lhůta pro podání žaloby proti rozhodnutí ve věci mezinárodní ochrany v případě osob zajištěných v ZZC činí 15 dní, byl žalovaný povinen při stanovení maximální lhůty zajištění žalobce prodloužit prvotních 90 dní o dalších 15 dnů na podání případné žaloby. Společně s průměrnou celkovou 5denní lhůtou na doručování všech dokumentů v rámci soudního řízení tak dle žalovaného činila celková maximální lhůta pro zajištění v době vydání napadeného rozhodnutí 90 + 15 + 5 dní, tedy celkem 110 dnů.

47. Soud považuje odůvodnění žalovaného v napadeném rozhodnutí za přezkoumatelné a přiléhavé projednávané věci. Účel zajištění podle § 46a odst. 1 písm. e) zákona o azylu je z povahy věci provázán s délkou řízení o mezinárodní ochraně. Jak konstatoval NSS v rozsudku ze dne 23. 1. 2019, č. j. 1 Azs 363/2017-38, „[j]akkoliv nelze předjímat výsledek řízení o mezinárodní ochraně, stále trvá veřejný zájem na realizaci vyhoštění v případě, že toto řízení dopadne pro žadatele negativně.“ Zpravidla tak „nelze osobu zajistit na dobu kratší, než je doba řízení o mezinárodní ochraně, přičemž opačný postup by vedl ke zmaření účelu institutu zajištění dle § 46a odst. 1 písm. e) zákona o azylu.“ (shodně též rozsudek NSS ze dne 12. 3. 2020, č. j. 7 Azs 426/2019-38). Vzhledem k tomu, že řízení ve věci mezinárodní ochrany žalobce bylo zahájeno a stále probíhá, a ke skutečnosti, že žalobce byl zajištěn právě z důvodu obavy z ohrožení realizace rozhodnutí o správním vyhoštění, se krajský soud s posouzením žalovaného ztotožňuje a takto stanovenou lhůtu považuje za zákonnou.
48. Žalovaný současně nebyl povinen vysvětlovat, jaké konkrétní úkony mají být v případě žalobce provedeny a proč je k nim potřeba držet žalobce v zajištění po takto dlouhou dobu. Z povahy věci je zřejmé, že panuje-li oprávněná obava z maření správního vyhoštění žalobcem v případě negativního rozhodnutí o jeho žádosti o mezinárodní ochranu, nelze v souladu s výše uvedenou judikaturou žalobce zajistit po dobu kratší, než je doba trvání řízení o mezinárodní ochraně. Její délka přitom byla žalovaným řádně odůvodněna a zcela koresponduje se zákonem stanovenými lhůtami pro rozhodnutí o žalobcově žádosti o mezinárodní ochraně.

K nepřesným podkladům

49. Žalobce dále namítal, že žalovaný v napadeném rozhodnutí uvedl nesprávné zákonné ustanovení, podle něhož byl žalobce zajištěn policií. K této námitce však soud v první řadě uvádí, že žalobce nijak netvrdí, jak se ho tato skutečnost dotkla na jeho právech, tedy jaká újma mu tímto vznikla. Nezbytnou náležitostí každého žalobního bodu je přitom tvrzení o konkrétním zásahu do práv žalobce. Tvrzení žalobce, že tato nepřesnost posiluje pochybnost, zda žalovaný vycházel ze správně a pečlivě zjištěného skutkového a právního stavu věci a zda podklady pro své rozhodnutí dostatečně vyhodnotil, je přitom obecné a toliko hypotetické. Nadto je zjevně nedůvodné, neboť součástí správního spisu je i samotné rozhodnutí o zajištění žalobce policií ze dne 8. 3. 2026. Žalovaný tedy vycházel ze správných podkladů a nepřesnost v uvedeném zákonném ustanovení je tak nutno hodnotit toliko jako chybu v psaní, která však neměla za následek zásah do práv žalobce.

K nedostatečnému posouzení proporcionality zásahu

50. Poslední žalobní námitka se prolíná s námitkami předchozími, neboť její podstatou je opět dle žalobce nedostatečné posouzení toho, proč je jeho zajištění nezbytné. Krajský soud proto již jen odkazuje na výše uvedenou argumentaci, v rámci které se vypořádal s otázkou, proč v případě žalobce nebylo uložení mírnějších opatření (zvláštních opatření dle § 47 zákona o azylu) možné, a proč tedy bylo jeho zajištění nezbytné. Odůvodnění napadeného rozhodnutí má soud vzhledem ke všemu výše uvedenému za dostačující, které ob stojí i při posouzení proporcionality. Soud neshledal, že by postupem žalovaného došlo k porušení základních zásad či elementárních procesních ustanovení správního řízení včetně žalobcem zmiňované proporcionality zásahu žalovaného. Soud v ničem neshledal ani porušení rovnováhy mezi obecným zájmem společnosti nad dodržováním zákonů na

jedné straně a ochranou základních práv žalobce na straně druhé. Naopak je zájmem společnosti, aby byly dodržovány jak vnitrostátní zákony, tak zákony (pravidla) stanovené EU. Dle soudu žalobce nenaplnuje podmínky pro to, aby mohl být považován za tzv. zranitelnou osobu ve smyslu § 2 odst. 1 písm. i) zákona o azylu. Tou je dle uvedeného ustanovení zejména nezletilá osoba bez doprovodu, rodič nebo rodina s nezletilým dítětem nebo rodič nebo rodina se zletilým dítětem se zdravotním postižením, osoba starší 65 let, osoba se zdravotním postižením nebo s vážným onemocněním, těhotná žena, oběť obchodování s lidmi nebo osoba, která byla mučena, znásilněna nebo podrobena jiným vážným formám psychického, fyzického nebo sexuálního násilí. Žalovaný prohlásil, že je zdravý a nesdělil žádné jiné důvody, pro které by měl být zranitelnou osobou. Pokud u jednání soudu tvrdil, že je tomu tak z důvodu, co mu v Moldavsku hrozí, soud s tímto nesouhlasí, neboť žalobce v průběhu řízení netvrdil, že v Moldavsku byl v minulosti mučen nebo podroben jiným vážným formám násilí takové intenzity, která by jej mohla do této kategorie zařadit.

III. Závěr a náhrada nákladů řízení

51. Jelikož soud shledal žalobní body nedůvodnými, žalobu podle § 78 odst. 7 s. ř. s. zamítl.
52. Soud z důvodu nadbytečnosti neprovedl žalobcem navržené dokazování a to kromě již uvedených ani výslech přítelkyně/snoubenky žalobce E. K., neboť v řízení bylo jednoznačně shledáno naplnění domněnky o účelovosti podané žádosti o mezinárodní ochranu z důvodu jejího podání až po zajištění žalobce, přestože mu v jejím dřívějším podání nic nebránilo. Výslech jeho přítelkyně k jeho osobě tak byl nadbytečný, neboť na uvedených skutečnostech nemohl ničeho změnit.
53. O náhradě nákladů řízení rozhodl soud podle § 60 odst. 1 s. ř. s., neboť procesně úspěšnému žalovanému v řízení žádné náklady nad rámec jeho obvyklé úřední činnosti nevznikly.

Poučení:

Proti tomuto rozsudku lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Případně-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje,

vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Nejvyšší správní soud kasační stížnost proti tomuto rozsudku odmítne pro nepřijatelnost, pokud nebude svým významem podstatně přesahovat vlastní zájmy stěžovatele.

Olomouc 17. dubna 2026

JUDr. Markéta Fialová v. r.
samosoudkyně